

Gazdagrét, 2024. november 24.
Isten igazságának cselekvő ereje
Lekció: 2Kor 5, 14-21
Textus: Jn 17, 15-19

Kedves Gyülekezet!

Egészen jövő februárig, nemcsak a gyülekezet 30 évfordulója miatt, hanem a témák fontossága miatt is, a következő igehirdetés sorozatban leszünk együtt: "...hogya sok gyümölcsöt teremjete az én dicsőségemre...". Ezekben a hónapokban gyülekezetünk 5 alappillérevel foglalkoztunk, azokkal az alapvető fókuszokkal, amikre épül a gyülekezeti közösségünk. Ez a második vasárnap lesz, amikor a misszió, mint gyülekezetünk ötödik alappillére lesz velünk.

Az egész János evangéliumában és itt is, Jézus főpapi imádságában központi szerepe van az igazságnak. De nem egy morális értelemben vett igazságról, hanem Isten szaváról, mint amely közénk jött Jézus Krisztusban. Ez az igazság az, amivel Jézus elválasztja tanítványait magának, ez az, ami által kiküld a világba és amely nem tanítványaival született igazság, hanem számukra megszerzett igazság. Amikor házicsoporton gondolkodtunk felolvasott igeszakaszunk alapján arról, hogy vajon milyen az az igazság, amivel meg kell szenteltetniünk a tanítványoknak és miért fontos, akkor hirtelen, mintha egy útvesztőbe találtuk magunkat: mi is pontosan ez az igazság és mit jelent, hogy meg kell vele szenteltetni? A mai istentiszteleten erről a különleges igazságról lesz szó, melyet, ha egészen mélyen megismerünk, akkor ereje kibomlik életünkben. Három kérdés mentén járjuk körbe ezt az igazságot: miért van rá szüksége az embernek, milyen igazság érkezett el Jézusban és mit jelent ez az igazság a küldetésünkre, misszióinkra nézve?

Először tehát miért van szükségünk igazságra? Azért, mert tudjuk, tapasztaljuk, hogy rengeteg hazugság vesz minket körbe. Nemcsak az interneten vagyunk megkülönböztetni a „fake news”-okat, hogy mi egy adott képen látható valóság és mi belőle a szerkesztett valóság, hanem sokszor közvetlen környezetünkben tapasztaljuk, hogy csúsztatás, elmosás, a valóság torzítása történik a kimondott szavak által. Maga Jézus imádkozott tanítványaiért, hogy megőriztessenek e világban a gonoszságtól. Ő előre imádkozott értünk, mert tudta, hogy a hazugság atyja átmenetileg hatalmat kapott a földön.

A bűneset óta az ember elszakadt az igazság megértésének egyedül igaz forrásától. Az Édenkertben az első emberpárnak egyedül az Isten szava volt az igazság. A valóság és annak értelmezése között nem volt szakadék. A valóság az volt, hogy Isten feltétel nélkül szerette őket. Biztonságban, teljes elfogadottságban és értékességük teljes tudatában éltek. A Sátán kísértésével és az ember engedetlenségével, teljesen elvágta magát ettől. A Kísértő hazugsággal szedte rá Évát arra, hogy szakítson a jó és rossz tudásának fájáról. Kezdetől fogva a valóság félre magyarázásával, féligazságokkal, vagyis hazugsággal dolgozik a Sátán és az embert megtévesztő eszközeinek palettája igen szélesre bővült, de a módszere ugyanaz: félrevezetés, jót ígér és rosszat ad, ami csak később veszünk észre, amikor már elérte azt, amit akart. Jézus azt mondta róla, hogy „tolvaj, aki azért jött, hogy lopjon, öljön, pusztítson”. Célja ma is ugyanaz: Isten nélküli állapotba taszítani az embert, az elválasztottság teljességébe, a testi-lelki halálba. Hogy mi az igazság Istennel, a másik emberrel és az egész teremtet világgal kapcsolatban? Erre Isten nélkül, csak az istentelen válaszaink lehetnek. Már nem Isten szava határoz meg minket a világban való létünkről, az egymáshoz és a teremtet világhoz való viszonyunkban, hanem a család, amiben felnövünk, a szűkebb és tágabb környezetünk, ismerőseink, barátaink, a társadalom, a kultúra, amiben élünk. Amit átítatott a hazugság atyjának különböző „igazsága”.

Mai kultúránkban kifejezetten bajban vagyunk a valóság helyes értelmezésével. A racionalizmus óta Isten és az Ő igazsága, mint a világszemlélet meghatározója, kikerült képből és a tudomány „győzelme”, majd a modernizmus és a posztmodern után, ma, a valóság helyes ismerete a szubjektív individuumból indul ki. Ezért nincs olyan igazság, ami önmagában megáll. Minden személy szabad arra, hogy az igazságra saját verzióját állítsa fel, mely igazságra hatással lesz az a szociális háló, ahonnan érkezett. Minden egyén hite, értékrendje, életmódja, igazsága egyformán elfogadható, amennyiben ezzel senkinek nem okoznak kárt. Ha azonban minden igazság egyéni látásmódú emberektől származik és minden ember egyenlő, akkor minden igazság egyenlő. Csak egyéni igazságok és egyedi helyzetek vannak saját igazságokkal, ezért felmerül a kérdés, hogy azzal, hogy mindenki a saját igazsága szerint él, az elhozza-e valóság helyes értelmezését? Vegyük például a halál kérdését. Ha mindenkinek igaza van, aki erről gondolkodik, akkor a sok lehetőség közül, mivel mindegyiket igazságnak fogadjuk el ezért egyszerre fennáll, hogy halálunk után egy bogárként éljük tovább az életünket és a nirvána szent tudatállapotába kerülünk, ahol megszabadulunk minden vágyakozástól, a haragtól és egyéb kínzó állapottól,

illetve az is a valóságunk lesz többek között, hogy egyszerűen csak megszűnünk létezni, úgy ahogyan az ateisták gondolják. És még sorolhatnánk. A logika szerint azonban ez lehetetlen! Lehetetlen, hogy valamennyi állítás egyszerre legyen igaz! Egyszerűen lennie kell egy független objektív igazságnak, ami attól függetlenül igaz, hogy az egyén mit gondol róla!

Az emberek és saját igazságaik folyamatosan változhatnak, de mivel Istennél még a változás árnyéka sincs, és amit Ő mond, az évezredekken át megállja a helyét, mert igazsága szentségéből merít és a bűneset óta azon munkálkodik, hogy igazságának érvényt szerezzen újra az emberek életében, ezért mindaz, amit Ő mond megfelelő eligazodási pont önmagunk, mások és a világban történt dolgok értelmezésére, a valóság helyes megragadására. Mint a világ tervezője tisztán látja mindazt, ami a világban történik és ismer minden fél igazságot is, amivel az ellenség mai napig megtéveszti teremtményeit. Azonban közvetítő nélkül mi nem tudunk más igazságot meghallani csak az ellenségét, mert a bűneset által a szívünk a hazugság atyja hullámhosszára van állítva, sajnos az ő rádióadását fogjuk és hallgatjuk rendszeresen. Ezért létszükséglet volt, hogy Valaki elhozza az Isten igazságát és mindent annak hallhassunk, ami és mindent annak láthassunk, ami a valóságnak megfelel. Jézus maga lett ebben eszközzé, hogy visszakerülhessünk az Isten szavának, igazságának meghallásához, megéléséhez.

Nézzük most meg, hogy milyen igazságot hozott el Jézus? Igeszakaszunkból kiderül, hogy olyan igazságot hozott el, ami egyszerre megelőző, megszentelő és kiküldő. Megelőző igazság, mert azt olvassuk, hogy először Ő szentelte oda magát, hogy aztán Ővéi számára elérhető legyen ez az igazság. Az Isten szeretete, irgalma, kegyelme, szentsége, jelenlétének valóságos megtapasztalása hozzáférhetővé vált az ember számára. Milyen igazságot hirdetett meg Jézus? Hogy az ember olyan értékes, hogy életét adja érte. Hogy az embernek nem kell elveszteként, céltalanul kell bolyongania a világban, mert Ő azért jött, hogy megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett. Jézus minden szava, minden tette tükrözte az Atya szerető szívét. Mert az az Isten igazsága, hogy szeret! Ahogy Jézus lehajolt a betegekhez és meggyógyította őket, ahogy leült a legnagyobb gazemberek mellé vacsorázni, ahogy engedte, hogy megalázzák és elvegyék életét, minden, minden arról szólt, hogy az Isten visszavonhatatlanul, örök érvényűen szereti az embert! Drága és becses számára! A szemefénye, akit vissza akar vezetni szívének közepébe. Ezért Jézus maga lett igazsággá, hogy halálával eleget tegyen a minket jogosan harag alatt tartó, istentelen életünkre nehezedő ítéletnek és utat nyisson az Életre, a valóság helyes értelmezésének egyedüli forrásához, az Istenhez. Amikor Krisztus odaszentelte magát értünk, akkor ebben nemcsak valós odaszánása történt meg fizikailag a Golgotán, hanem hadd mondjam így „megnyitotta az Isten országának erőit” számunkra. Általa van bűnbocsánatunk, folyamatosan rendezési lehetőségünk, naponta tiszta lapunk. Büntől és kárhoztatástól mentes, szabad életet élhetünk nap, mint nap! Ez nemcsak egy teológiai igazság csupán, hogy Jézus megigazít. Kijelentett igazság az írott Igében, hogy ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz és megbocsátja azt. De ugyanakkor több is, mint kijelentett igazság, mert amikor megvalljuk bűneinket és elfordulunk azoktól, akkor Isten a tökéletes Bárány, egyetlen áldozatáért, bűnbocsánatot ad nekünk. És ez a Szentlélek által szívünkben tapasztalható valósággá lesz, amikor szabadulás, megkönnyebbülés, öröm, békesség érkezik a szívünkben! A Jézusban kapott bűnbocsánat szívünkben eleven, élő valósággá lesz! Amikor Jézus feltámadása által megszerezte számunkra az örök életet, akkor nemcsak lelkünk, hanem egész lényünk felett kinyilvánította igazságát: mivel testben támadunk fel, az Ő hasonlatosságára, Ő nemcsak azt fejezi ki testünk feltámasztásával, hogy szőröstül-bőröstül fontosak vagyunk neki, hanem afelől is biztosít minket, hogy szeretetében folyamatosan otthon lehessünk és a valóságot a maga teljességében ölelhessük magunkhoz amikor örök életet ad nekünk. És ahogy Jézus halálában számunkra elkészített Istentől jövő igazságok – miszerint van irgalom, van kegyelem, van bűnbocsánat, mindez - munkálkodó erővé lesznek a Szentlélek által, így a Jézus feltámadásában kijelentett igazságok is, életünket átformáló igazságok. Amikor újjászületünk a Szentlélek által, vajon nem a Jézus feltámadásával kapott örök életből, a romolhatatlanságból kapunk-e részt? Nem lesz-e a kijelentett igazság bennünk élő erővé, eleven tapasztalattá az életünkben, amit Péter így fogalmazott meg: „mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő és maradandó igéje által”? De igen! Mert Krisztus megváltása, a Szentlélek bennünk munkálkodó ereje által, élő és ható lesz bennünk az Isten igazsága! Egyszerre hozta el Jézus az Isten kijelentett igazságát és egyszerre lesz az élő történéssé szívünkben, életünkben! Dicsőség legyen ezért a csodáért győztes Urunknak!

Hadd hozzak ide egy példát, hogy mit is jelenthet az Isten igazsága az mi életünkben, amikor mindaz, amit Krisztusban kaptunk, az eleven erővel munkálkodik az életünkben. A testvérem bejárt útját az ő beleegyezésével osztom most meg. Hosszabb ideje kísérem őt a gyülekezetből, aki úgy nőtt fel, hogy gyermek korában elutasította őt az anyukája. Nem kapta meg sem lelkileg, sem fizikailag azokat a szavakat, tetteket, amikkel ő azt érezte volna, hogy „jó lenni” vagy „jó, hogy vagyok”. Semmilyen pozitív megerősítés nem érkezett

számára önmagára nézve, ezért létrejött felnőtt korára egy belső „büntető hang”, mely folyamatosan elítélte és a „nem vagy elég, semmi sem elég” börtönébe zárta őt. Megismerte Jézust és átadta neki az életét. Évek múlva, amikor egy óriási krízisbe került valahogy nem sikerült onnan kijönni. Hiába imádkozott, hiába vették körül szeretettel testvérei, barátai folyamatosan azt érezte, hogy „nem jó lenni, nem vagyok elég”. Mintha légüres térbe került volna és csak sodródott a sötét világűrben. Elvesztette a motivációját, az életörömét, az életcélját, az egész életét. Járt szakemberhez és a terápia elvezette egy darabig, de minden ott megtanult módszer azon a ponton csődöt mondott, mert nem akart már élni sem. A vidám, életerős testvéremre egy olyan sötétség ereszkedett, ahol csak egy igazság létezett: a „semmi vagyok és már csak a teljes megsemmisülésre vágyom”. Egy ideig úgy tűnt, hogy hiába minden ima, hiába ismerte meg Istennek a Jézusban megkapott igazságát, tudta, hogy Isten szereti, tudta, hogy van bűnbocsánat, de nem jutott el a szíve legmélyére. Amikor egyik alkalommal imádkoztunk a Szentlélek arra vezetett, hogy kezdjek el érte imádkozni a világ teremtésének lépései szerint, amikor Isten a teljes káoszból rendet, a nem létezőből, létezőt hívott elő szavával. És így kezdtem el imádkozni az élet kibomlásáért öbenn és hogy a szív mély rétege, ahol Ő elutasított volt, ahol soha nem tudta megélni a szeretettségét, azt, hogy lehet hibázni és akkor sem omlik össze a világ, hogy a szeretet nem kell kiérdemelni, az minden feltétel nélkül lehet az övé, az most kezdjen el a Lélek által megtörténni úgy, hogy a szívnek az a része, mely az elutasítás miatt „élettelen, sorvadt”, az „teljen meg élettel”, Jézus feltámadásának az erői a Szentlélek által, hívják életre a szív elhalt részeit és válják képessé a szeretet befogadására és érzékelésére. Szülessen hit, hogy van egy erősebb, aki képes őt megmenteni, nem neki kell „kiásni magát a sötét gödörből”, hogy végre „elég legyen”, hanem Jézus „megy le hozzá a gödör aljára és hozza ki onnan”. A Szentlélek a feltámadás erejével körbevette a szívét és elkezdett benne lassan, alkalomról, alkalomra történni az, amiért akkor ott imádkoztunk. Meg tudott érkezni hozzá az Isten szeretete és elkezdte a Szentlélek felülírni az elutasítottságot és minden önmagáról szívébe írt hazugságot. Isten kijelentett igazságai a Lélek által életet hoztak a sebzett szív elhalt rétegeibe, a feltámadás valóságos tapasztalattá vált számára. Elkezdte a valóságot Isten igazságai által magához ölelni. Lehet, hogy ez egy hosszabb gyógyulás folyamat nála, de mindaz, amit Krisztus elhozott számára, az egyszerre a kijelentett Ige igazsága és annak cselekvő valósága, az az maga az élet, gyógyulás, helyreállítás. És képzeljétek, hogy amikor találkozok emberekkel, egyrészt azok látják a változást, amit a sötétségből a világosságra való kijövetel jelentett, másrészt ő maga nem tudja magában tartani Isten csodálatos munkáját, mert annyira túlmutat rajta és minden tudományos eszközön a helyreállása, hogy akarva akaratlanul is Jézusról beszél azoknak, akik el vannak akadva életükben vagy kérdéseik vannak Isten kapcsán.

Ezért mondja Jézus, hogy előbb Ő kell, hogy odaszentelje magát értünk, mert először Ő nyitja meg számunkra az Isten igazságának kijelentett és életet átformáló erőit és aztán az, általunk elkezdi hatni a világban. A bűnbocsánat és az örök élet erői, mint Isten Krisztusban kijelentett igazságai átformálják életünket és felragyogtatják az Isten országának dicsőségét!

Hogyan hat ez a missziókra? Úgyhogy nem kívülről érkezett felszólítás lesz a „menjetek el és tegyetek tanítvánnyá minden népeket”, hanem a Szentlélek jelenléte által a Krisztus váltságával megszerzett igazságok kezdenek el rajtunk keresztül kiáradni másokra. Mert Jézus utat nyitott halálával és feltámadásával az igazság és békeesség egyedüli forrásához és amikor mi odamegyünk és megnyitjuk szívünket Neki, újra annak látjuk Istent, a másik embert és magunkat is amilyenek a valóságban vagyunk. Bár még itt a földön bűnökkel küzdő emberek maradunk, mégis ahogyan újra és újra magunkhoz öleljük a bűnbocsánat és az örök élet ajándékát, akkor éljük az új életet Krisztusban. Mivel Krisztus által miénk Isten minden igazsága, ezért a Szentlélek által folyamatosan megragadhatjuk azokat és mint ajándékok bontogathatjuk őket egyiket, a másik után! Helyreállhat Istenben a biztonságunk, szeretettségünk, értékességünk. A lekción az olvastuk, hogy a régi elmúlt és egy új teremtés jött létre. A Szentlélek ezt az új teremtést akarja bennünk egyre jobban láthatóvá tenni bennünk, hogy magunk is Isten igazságaivá váljunk a világban. Mi magunk váljunk szeretetté, békeessé, irgalommá ebben a világban, ami Hozzá vonz embereket. A minket igazságával megszentelő munkájával akarja felragyogtatni csodáit, szeretetét, kegyelmét az Őt nélkülözők számára a világban.

Az, hogy az Ő igazságával megszentelt életet élünk-e innentől kezdve nemcsak a mi boldogulásunkról szól (miközben arról is, hiszen Isten királyságának felmutatói és egyben munkálói is vagyunk), hanem az Ő bennünk élő szeretete, kifelé fordítja szívünket azok felé, akik még hazugságokban, megtévesztettségekben, különböző sebzettségekben élnek. Amikor Isten igazságaivá leszünk Krisztusban, akkor tapasztalatunkká lesz, hogy Jézus tulajdonképpen a maga munkájába állít be minket és Ő végzi rajtunk keresztül Szentlelke által a megbékéltetés szolgálatát.

Mi tehát a misszió mai igeszakaszunk fényében? A Krisztus által megszerzett igazságokkal való megszentelődésünk gyümölcsei. Ő bontja ki a Lélek által ezeket az igazságokat életünkben, Ő cselekszik bennünk

és ez lesz láthatóvá rajtunk, körülöttünk. Az Isten Igéje élő és ható és átformálja az életünket, a szívünket, a szavainkat, a cselekedeteinket, a kapcsolatainkat és másokban átformáló, életre kihozó erővé lesz.

Krisztus tanítványainak az élete el van rejtve Krisztussal együtt Istenben. Jézus nem azt mondta, hogy mentsen meg minket Isten attól, hogy a Vele való új életünket ebben a gonosz világban éljük, hanem azt akarta, hogy ott ahol vagyunk, külön-külön legyünk a megváltás kincseivel élők, akiknek az életét az Isten igazsága mint megelevenítő erő járja át és ez önmagában is életfakasztó hatással bírjon a halál árnyékában élők számára. Legyen így! Ámen!